

1

I

De opening van een nieuwe winkel is groot nieuws in een kleine plaats.

Voor Brian Rusk was het niet zo bijzonder als voor sommige anderen, zoals voor zijn moeder. Hij had haar er ongeveer sinds een maand tamelijk vaak door de telefoon over horen praten (hij mocht het geen roddelen noemen, had ze tegen hem gezegd, want roddelen was een kwalijke gewoonte en ze deed er niet aan mee) met haar beste vriendin, Myra Evans. Zo rond de tijd dat de school weer begon waren de eerste arbeiders opgedoken in het oude gebouw dat voorheen onderdak had geboden aan Western Maine, makelaars in onroerend goed en verzekeringen, en sindsdien waren ze druk aan het werk geweest. Niet dat iemand veel idee had van wat ze daarbinnen uitspookten: om te beginnen hadden ze een grote etalageruit ingezet en die meteen daarna witgekalkt.

Twee weken geleden was er een bordje in de deuropening verschenen, opgehangen aan een touw boven een kommetje van doorzichtig plastic waarin vroeger bij aderlatingen bloed werd opgevangen.

BINNENKORT GEOPEND!

stond er.

DE NOODZAAK
EEN NIEUW SOORT WINKEL
'U zult uw ogen niet geloven!'

‘Het is vast weer zo’n antiekzaakje,’ zei Brians moeder tegen Myra. Cora Rusk had bij die gelegenheid makkelijk op de sofa gezeten, door de telefoon pratend terwijl ze met haar vrije hand kersenbonbons at en tegelijkertijd naar een aflevering van *Santa Barbara* op de televisie keek. ‘Weer zo’n antiekzaakje met een heleboel zogenaamd vroeg-Amerikaanse meubels en beschimmelde oude zwengeltelefoons. Je zult het zien.’

Dat was kort nadat de nieuwe etalageruit eerst was aangebracht en daarna witgekalkt en zijn moeder klonk zo zelfverzekerd dat Brian had moeten denken dat het onderwerp was afgehandeld. Alleen leek het wel alsof er bij zijn moeder geen enkel onderwerp ooit definitief was afgehandeld. Haar speculaties en veronderstellingen leken net zo eindeloos als de problemen van de hoofdrolspelers in *Santa Barbara* en *General Hospital*.

Verleden week was de eerste regel op het bordje in de deuropening veranderd in:

9 OKTOBER FEESTELIJKE OPENING – ZEGT HET VOORT!

Brian had niet zoveel belangstelling voor de nieuwe zaak als zijn moeder (en als sommige van zijn leraren: hij had hen erover horen praten in de leraarskamer van de middenschool van Castle Rock toen het zijn beurt was om postjongen te zijn), maar hij was elf en een gezonde jongen van elf jaar is geïnteresseerd in alles wat nieuw is. Bovendien fascineerde de naam van de winkel hem. De NoodZaak: wat betekende dat nou eigenlijk?

Hij had de veranderde eerste regel afgelopen dinsdag gelezen, op weg van school naar huis. Dinsdagmiddag werd het altijd laat voor hem. Brian was geboren met een hazenlip en ondanks een chirurgische correctie toen hij zeven was, moest hij nog steeds spraaklessen volgen. Desgevraagd hield hij tegen iedereen dapper vol dat hij daar een grote hekel aan had, maar dat was niet zo. Hij was innig en hopeloos verliefd op juf Ratcliffe en hij keek elke week verlangend uit naar de volgende les. Dinsdags leek de school wel duizend jaar te duren en de laatste twee uren had hij

altijd heerlijke vlinders in zijn buik.

Er waren maar vier andere kinderen die spraakles kregen en geen van hen woonde bij Brian in de buurt. Daar was hij blij om. Na een uur in een en dezelfde ruimte met juf Ratcliffe was hij veel te veel in de wolken om behoefte te hebben aan gezelschap. Aan het eind van de middag ging hij het liefst langzaam op huis aan, meestal met zijn fiets aan de hand zonder erop te rijden, van haar dromend terwijl gele en gouden bladeren om hem heen van de bomen vielen in de schuine lichtstroken van de oktoberzon.

Zijn weg voerde hem door het korte stuk van Main Street tegenover het plein en toen hij de aankondiging van de feestelijke opening zag, drukte hij zijn neus tegen het glas van de deur in de hoop te zien wat er in de plaats was gekomen voor de loodzware bureaus en strakke gele wanden van Western Maine, makelaars in onroerend goed en verzekeringen. Zijn nieuwsgierigheid was niet bevredigd. Er was een rolgordijn aangebracht en helemaal neergelaten. Brian zag niets anders dan de weerkaatsing van zijn eigen gezicht en gekromde handen.

Op vrijdag 4 oktober was er van de nieuwe winkel een advertentie verschenen in het weekblad van Castle Rock, de *Call*. Er stond een kader van kronkelige lijntjes omheen en onder de tekst waren engelen getekend die met de rug tegen elkaar stonden en op lange trompetten bliezen. Behalve het tijdstip van opening, tien uur 's morgens, vertelde de advertentie niets anders dan het bordje met de bloedkom: de winkel heette De NoodZaak en zou op 9 oktober om tien uur 's morgens worden geopend en natuurlijk stond er ook bij: 'U zult uw ogen niet geloven.' Uit niets viel op te maken wat voor spullen de eigenaar (of eigenaars) van De NoodZaak wilde gaan verkopen.

Dat laatste leek Cora Rusk behoorlijk dwars te zitten, in elk geval voldoende om Myra bij uitzondering op zaterdagochtend op te bellen. 'Ik zal mijn ogen anders best geloven,' zei ze. 'Laat ze maar komen met die klósbedden die zogenaamd tweehonderd jaar oud zijn, maar wie de moeite neemt om zijn hóófd te buigen en onder de spréi te kijken, ziet met grote letters op het onderstel

Rochester, New York staan. Aan mijn ogen mankeert niks.’

Myra zei iets, Cora luisterde terwijl ze telkens een of twee nootjes uit een blikje viste en snel in haar mond stopte. Brian en zijn jongere broertje Sean zaten in de woonkamer op de grond naar tekenfilms op de televisie te kijken. Sean ging volledig op in de wereld van de smurfen en hoewel Brian zich niet helemaal van dat kleine blauwe volkje kon losmaken, luisterde hij met een half oor naar het telefoongesprek.

‘Dat heb ik je toch gezegd?’ riep Cora Rusk uit, nog zelf-verzekerder en nadrukkelijker dan gewoonlijk nadat Myra een kernachtige opmerking had gemaakt. ‘Hoge prijzen en beschimmelde antieke telefoons!’

Gisteren, maandag, was Brian meteen na schooltijd met twee of drie vriendjes door het centrum gefietst. Van de overkant van de straat zag hij dat er boven de nieuwe winkel een donkergroene luifel was aangebracht. Aan de voorkant waren met witte letters de woorden *DE NOODZAAK* aangebracht. Polly Chalmers, de vrouw van de verstelwinkel, stond voor de deur op de stoep met haar handen op haar prachtig slanke heupen en keek naar de luifel met een uitdrukking op haar gezicht die tegelijkertijd verbaasd en bewonderend leek te zijn.

Brian, die het een en ander van luifels wist, keek er zelf met bewondering naar. Het was de enige échte luifel in Main Street en hij gaf, de nieuwe winkel een heel eigen aanzien. Het woord ‘gedistingeerd’ maakte geen deel uit van zijn alledaagse vocabulaire, maar hij wist meteen dat er geen andere zaak in Castle Rock was die er zo uitzag. Met zo’n baldakijn leek het op een zaak die je op de televisie zou kunnen zien. De Western Auto aan de overkant zag er naar verhouding sloffig en kleinsteds uit.

Toen hij thuiskwam zat zijn moeder op de sofa naar *Santa Barbara* te kijken, waarbij ze een roomsoes at en dieetcola dronk. Zijn moeder nam altijd suikervrije drankjes als ze ’s middags naar de televisie keek. Brian begreep niet precies waarom – als hij bedacht wat ze ermee wegspoelde – maar het leek hem gevaarlijk om ernaar te vragen. Ze zou misschien zelfs tegen hem gaan

schreeuwen en als zijn moeder eenmaal begon te schreeuwen kon je maar beter dekking zoeken.

‘Hoi, ma!’ zei hij, terwijl hij zijn boeken op het aanrecht gooide en melk uit de koelkast pakte. ‘Raad eens? De nieuwe winkel heeft een markies gekregen.’

‘Wie heeft er een parkiet gekregen?’ Haar stem klonk verstrooid vanuit de zitkamer.

Hij schonk een glas melk in en ging in de deuropening staan. ‘Een markies,’ zei hij. ‘Bij die nieuwe winkel in de straat.’

Ze ging rechtop zitten, vond de afstandsbediening van de televisie en zette het geluid uit. Op het scherm praatten Al en Corinne verder over hun *Santa Barbara*-problemen in hun favoriete *Santa Barbara*-restaurant, maar nu zou alleen een liplezer exact hebben kunnen zeggen wat die problemen waren. ‘Wat?’ zei ze. ‘Bedoel je De NoodZaak?’

‘Hmm,’ zei hij, van zijn melk drinkend.

‘Je moet niet zo slurpen,’ zei ze, terwijl ze de rest van haar roomsoes in haar mond stopte. ‘Het is afschuwelijk om aan te horen. Hoe vaak heb ik je dat nou niet gezegd?’

Ongeveer net zo vaak als dat ik niet met een volle mond mag praten, dacht Brian, maar hij zei niets. Hij had al jong geleerd zijn tong te beteugelen.

‘Sorry, mam.’

‘Wat voor markies?’

‘Een groene.’

‘Van geperst metaal of aluminium?’

Brian, wiens vader vertegenwoordiger was van Dick Perry’s Bouwmaterialen in South Paris, wist precies wat ze bedoelde, maar zó’n soort luifel zou hem nauwelijks zijn opgevallen. Luifels van aluminium en geperst metaal, daarvan gingen er dertien in een dozijn. De helft van alle huizen in de Rock had ze boven de ramen uitsteken.

‘Geen van tweeën,’ zei hij. ‘Van stof. Canvas, geloof ik. Hij hangt over, zodat er recht onder schaduw valt. En hij loopt rond, zó.’ Hij kromde zijn handen (voorzichtig, om geen melk te mor-

sen) en liet ze een halve cirkel beschrijven. ‘De naam staat op de voorkant te lezen. Het is te gek gaaf.’

‘Ga nou toch weg!’

Het was deze uitspraak waarmee Cora in de meeste gevallen opwinding of ergernis uitdrukte. Brian deed een behoedzaam stapje achteruit, voor het geval dat laatste aan de hand zou zijn.

‘Wat is het volgens jou, ma? Een restaurant misschien?’

‘Ik weet het niet,’ zei ze, en strekte een hand uit naar de Princess-telefoon op het bijzettafeltje. Om erbij te kunnen moest ze eerst Squeebles de kat, de televisiegids en een fles dieetcola opzijschuiven. ‘Maar het klinkt wel achterbaks.’

‘Mam, wat betekent De NoodZaak? Het lijkt net...’

‘Val me nu niet lastig, Brian, mammie heeft het druk. In de broodtrommel liggen Devil Dogs als je trek hebt. Maar niet meer dan eentje, anders lust je je eten niet meer.’ Ze was Myra’s nummer al aan het draaien en weldra werd er met grote geestdrift over de groene luifel gesproken.

Brian, die geen zin had in een Devil Dog (hij hield veel van zijn moeder, maar soms had hij geen trek meer als hij haar zag eten), ging aan de keukentafel zitten, sloeg zijn rekenboek open en begon zijn opgaven te maken. Hij was een schrandere en gewetensvolle jongen en rekenen was de enige taak die hij niet op school had afgemaakt. Terwijl hij zorgvuldig komma’s verplaatste en daarna de delingen maakte, luisterde hij naar wat zijn moeder door de telefoon te zeggen had. Ze zei nog eens tegen Myra dat er binnenkort alwéér zo’n zaakje zou zijn dat stinkende oude parfumsflesjes en foto’s van iemands dode familie verkocht, en het was toch eigenlijk zonde dat die allemaal zo snel kwamen en gingen. Er liepen gewoon te veel mensen rond, zei Cora, die in hun leven niets anders wilden dan zo veel mogelijk geld in zo kort mogelijke tijd verdienen. Toen ze het over de luifel had, klonk ze alsof iemand haar opzettelijk had willen beledigen en daar ook voortreffelijk in was geslaagd.

Volgens mij vindt ze dat iemand het haar had moeten vertellen, dacht Brian terwijl zijn potlood onverstoord over het

papier gleed, overbrengen en afronden. Ja, dat was het. Ze was nieuwsgierig, dat was één. En ze was woedend, dat was twee. Samen was het voldoende om haar bijna te laten stikken. Nou ja, ze zou er gauw genoeg achter komen. Als dat gebeurde, zou ze hem misschien wel in het grote geheim laten delen. En als ze het daar te druk voor had, hoefde hij toch alleen maar naar een van haar middaggesprekken met Myra te luisteren.

Maar het geval wilde dat Brian eerder dan zijn moeder of Myra of iemand anders in Castle Rock heel wat aan de weet zou komen over De NoodZaak.

2

Op de dag voor de aangekondigde opening van De NoodZaak reed hij bijna helemaal niet op zijn fiets toen hij 's middags van school naar huis ging: hij was verzonken in een warme dagdroom (waar hij met geen mens over had zullen praten, zelfs niet onder bedreiging met brandijzers of harige vogelspinnen), waarin hij juf Ratcliffe had uitgenodigd met hem mee te gaan naar de kermis en zij ja had gezegd.

'Dank je, Brian,' zegt juf Ratcliffe, en Brian ziet kleine traantjes van dankbaarheid in de hoeken van haar blauwe ogen... ogen die zo donker van kleur zijn, dat ze bijna onstuimig lijken. 'Ik ben de laatste tijd erg... erg verdrietig geweest. Ik heb namelijk mijn geliefde verloren.'

'Ik zal u helpen hem te vergeten,' zegt Brian met een stem die tegelijkertijd krachtig en teder klinkt. 'Maar dan moet u me wel Bri noemen.'

'Dank je,' fluistert ze, en daarna buigt ze zich zo dicht naar hem toe dat hij haar parfum kan ruiken, een dromerige geur van wilde bloemen, en zegt: 'Dank je... Bri. En omdat wij in elk geval vanavond meisje en jongen zullen zijn in plaats van lerares en pupil, mag je mij Sally noemen.'

Hij pakt haar handen, Kijkt in haar ogen. 'Ik ben niet zomaar een jongen,' zegt hij. 'Ik kan je echt helpen hem te vergeten... Sally.'

Ze lijkt haast gehyponotiseerd door dit onverwachte begrip, deze onverwachte mannelijkheid; hij mag dan pas elf zijn, denkt ze, maar hij is heel wat meer mans dan Lester ooit is geweest! Ze neemt zijn handen steviger in de hare. Hun gezichten komen dichterbij elkaar... dichter...

'Nee,' murmelt ze, en nu zijn haar ogen zo groot en zo dichtbij dat hij er bijna in lijkt te verdrinken, 'niet doen, Bri... het is verkeerd...'

'Het is goed, schat,' zegt hij, en drukt zijn lippen op de hare. Na een paar tellen trekt ze terug en fluistert innig...

'Kijk een beetje uit je doppen, knul!'

Ruw uit zijn dagdroom opgeschrikt, zag Brian dat hij pal voor de bestelwagen van Hugh Priest was overgestoken.

'Sorry, meneer Priest,' zei hij, blozend als een gek. Hugh Priest was niet iemand om ruzie mee te krijgen. Hij zat bij Gemeentewerken en stond bekend als de man met het slechtste humeur van heel Castle Rock. Brian hield hem scherp in de gaten. Als Hugh aanstalten maakte om uit te stappen, was hij van plan op zijn fiets te springen en met ongeveer de lichtsnelheid uit Main Street te verdwijnen. Hij had er geen zin in de volgende maand of zo in het ziekenhuis door te brengen, alleen omdat hij had lopen dagdromen over hem en juf Ratcliffe op de kermis.

Maar Hugh Priest had een fles bier tussen zijn benen op de zitting staan, Hank Williams Jr. zong op de radio 'High and Pressurized' en hij zat net een beetje te lekker om op dinsdagmiddag een klein joch een pak rammel te geven of andere drastische maatregelen te nemen.

'Je kunt beter je ogen openhouden,' zei Hugh. Hij nam een slok uit zijn fles en keek Brian dreigend aan. 'De volgende keer stop ik niet voor je. Ik rij dwars over je heen, dan piep je wel anders, jochie.'

Hij schakelde en reed weg. Brian voelde een krankzinnige (en goddank vluchtige) aandrang om hem *Ga nou toch weg!* na te roepen. Hij wachtte tot de oranje dienstwagen in Linden Street was verdwenen en vervolgde zijn eigen weg. De dagdroom over juf Ratcliffe kon hij verder wel vergeten, helaas. Hugh Priest had

de werkelijkheid weer toegelaten. Juf Ratcliffe had geen ruzie gehad met haar verloofde, Lester Pratt; ze droeg nog steeds haar kleine diamanten verlovingsring en reed nog steeds in zijn blauwe Mustang zolang haar eigen auto nog in de garage was.

Brian had juf Ratcliffe en meneer Pratt de vorige avond nog gezien, toen ze samen met een heel stel anderen die posters over DOBBELEN EN DE DUIVEL met nietjes aan de telefoonpalen in Lower Main Street hadden gehangen. Ze zongen er psalmen bij. Het enige was, dat de katholieken meteen opdoken toen ze verdwenen waren en de posters er weer afhaalden. Dat was eigenlijk wel erg grappig... maar als hij groter was geweest, zou Brian alles hebben geprobeerd om elke poster te verdedigen die juf Ratcliffe met haar gewijde handen had opgehangen.

Brian dacht aan haar donkerblauwe ogen en aan haar benen, lang als van een danseres, en voelde dezelfde treurige verwondering als altijd wanneer hij bedacht dat ze met januari van plan was haar prachtige naam Sally Ratcliffe te veranderen in Sally Pratt, wat Brian in de oren klonk als een dik wijf dat van een korte harde trap valt.

Nou ja, dacht hij, terwijl hij overstak en langzaam langs de stoeprand door Main Street liep, misschien verandert ze nog van gedachte. Dat is niet onmogelijk. Of misschien krijgt Lester Pratt een verkeersongeluk of een tumor in zijn hersenen of zoiets. Misschien blijkt wel dat hij verslaafd is aan drugs. Juf Ratcliffe zou nooit met een verslaafde trouwen.

Zulke gedachten schonken Brian een bizarre troost, maar ze veranderden niets aan het feit dat Hugh Priest zijn dagdroom had verstoord en wel vlak voor het hoogtepunt (waarop hij juf Ratcliffe zoende en zelfs *haar rechterborst aanraakte* toen ze op de kermis in de Tunnel der Liefde waren). Het was trouwens toch al een behoorlijk waanzinnig idee dat een jongen van elf een lerares meenam naar de kermis. Juf Ratcliffe was knap, maar ze was ook oud. Ze had eens tegen haar spraakpupillen gezegd dat ze in november vierentwintig jaar zou worden.

En dus vouwde Brian zijn dagdroom weer netjes langs de

plooien op, zoals iemand een veelgelezen en gewichtig document zal opvouwen, en stopte hem terug op de plank in zijn achterhoofd waar hij thuishoorde. Hij wilde op zijn zadel klimmen om verder naar huis te fietsen.

Maar juist op dat moment kwam hij langs de nieuwe winkel en zijn blik werd getrokken door het bordje in de deuropening. Er was iets aan veranderd. Hij bleef staan met zijn fiets en keek ernaar. Verdwenen was het opschrift bovenaan:

9 OKTOBER FEESTELIJKE OPENING – ZEGT HET VOORT!

In plaats daarvan hing er een klein vierkant bordje met rode letters op een witte ondergrond.

OPEN

stond er nu te lezen, en

OPEN

was dan ook álles. Brian stond ernaar te kijken met de fiets tussen zijn benen en zijn hart begon wat vlugger te kloppen.

Je gaat toch zeker niet naar binnen? vroeg hij aan zichzelf. Je wilt toch niet echt gaan kijken, hè, ook niet als hij werkelijk een dag eerder open is?

Waarom niet? gaf hij zichzelf antwoord.

Nou... het raam is nog wit, daarom. Het gordijn achter de deur is nog steeds neergelaten. Er kan van alles met je gebeuren als je daar naar binnen gaat. Van álles.

Ja, net of de eigenaar Norman Bates is of zo, die de kleren van zijn moeder draagt en zijn klanten met een mes vermoordt. Moet je net denken.

Nou, zet het toch maar uit je hoofd, zei zijn schuchtere helft, hoewel op een toon alsof hij zich al bij een nederlaag had neergelegd. Er is iets raars mee aan de hand.

Maar Brian stelde zich voor wat hij tegen zijn moeder zou kunnen zeggen. Gewoon zo langs zijn neus weg: ‘O ja, ma, weet je nog van die nieuwe winkel, De NoodZaak? Nou, die is een dag eerder geopend. Ik ben binnen geweest om eens rond te kijken.’

Je zou eens moeten zien hoe gauw ze dan het geluid van de televisie uitzette! Ze zou er alles over willen horen!

Dit idee was te veel voor Brian. Hij zette zijn fiets op de standaard, liep langzaam door de schaduw van de luifel – het voelde bijna tien graden koeler aan onder het afdak – en naderde de ingang van De NoodZaak.

Terwijl hij zijn hand op de grote en ouderwetse koperen deurknop legde, kwam het bij hem op dat het bordje een vergissing moest zijn. Het had waarschijnlijk binnen al klaargelegen, voor morgen, en iemand had het per ongeluk opgehangen. Achter het neergelaten gordijn was geen enkel geluid te horen; het leek er niet op dat er iemand binnen was.

Maar omdat hij nu zo ver was gekomen, voelde hij aan de knop... en die gaf gemakkelijk mee onder zijn hand. Met een klik gleed het slot open en de deur van De NoodZaak zwaaide naar binnen.

3

De ruimte was zwak verlicht, maar het was er niet donker. Brian zag dat er rails aan het plafond waren bevestigd (een specialiteit van Dick Perry's Bouwmaterialen), waarvan een paar spotjes brandden. Die waren gericht op een aantal glazen vitrines die her en der in de grote kamer waren neergezet. De vitrines waren grotendeels leeg. Het licht van de spots viel op de weinige voorwerpen die wel in de vitrines lagen.

De vloer – kale houten planken toen de makelaars van Western Maine hier nog zaten – was bedekt met een dik kamerbreed tapijt, wijnrood van kleur. De wanden waren matglanzend wit geschilderd. Een flauwe lichtgloed, net zo wit als de muren, viel

naar binnen door de ingekalkte etalageruit.

Het is evengoed een vergissing, dacht Brian. Hij heeft nog niet eens een voorraad in huis. Wie per ongeluk dat bordje OPEN had opgehangen, had ook per ongeluk de deur van het slot gelaten. Het zou onder deze omstandigheden netjes zijn als hij de deur weer achter zich dichtdeed, op zijn fiets stapte en wegreed.

Toch weerhield iets hem ervan weg te gaan. Per slot van rekening zág hij nu het interieur van de nieuwe winkel. Zijn moeder zou de rest van de middag met hem praten als ze dat hoorde. Het was alleen zo verdraaid jammer dat hij niet precies kon zeggen wát hij eigenlijk zag. Er lagen vijf of zes

(artikelen)

voorwerpen in de vitrines en daarop waren de spots gericht, vermoedelijk bij wijze van repetitie, maar hij wist niet wat ze waren. Maar hij wist wel wat ze niet waren: klosbedden en beschimmelde oude zwengeltelefoons.

‘Hallo?’ vroeg hij onzeker, nog steeds in de deuropening. ‘Is daar iemand?’

Hij wilde de knop pakken en de deur weer dichttrekken toen een stem antwoordde: ‘Ik ben er.’

Een lange gestalte – op het eerste gezicht een onmogelijk lange gestalte – kwam door een deuropening achter een van de vitrinekasten. De deuropening was afgeschermd door een gordijn van donker fluweel. Brian voelde meteen een bijna onverdraaglijke steek van angst, tot het licht van een spotje op het gezicht van de man viel en zijn angst verdween. Het was een al oude man en zijn gezicht was heel vriendelijk. Hij keek Brian aan met een belangstellende en aangename uitdrukking.

‘Uw deur was niet op slot,’ begon Brian, ‘daarom dacht ik...’

‘Maar natuurlijk is hij niet op slot,’ zei de lange man. ‘Ik had besloten vanmiddag al een tijdje open te zijn als een soort... als een soort voorvertoning. En jij bent mijn allereerste klant. Kom binnen, vriendje. Kom gerust binnen en laat iets van de vreugde achter die je meebrengt!’

Hij glimlachte en stak zijn hand uit. Het was een aanstekelijke

glimlach. Brian voelde zich onmiddellijk aangetrokken tot de eigenaar van De NoodZaak. Hij moest over de drempel stappen en naar binnen gaan om de lange man een hand te geven en dat deed hij zonder enige bedenking. De deur viel achter hem dicht en vanzelf in het slot. Brian merkte het niet. Hij merkte alleen dat de ogen van de lange man donkerblauw waren, exact dezelfde tint als de ogen van Sally Ratcliffe. Ze hadden vader en dochter kunnen zijn. De lange man gaf hem een vaste en stevige handdruk. Hoewel niet pijnlijk, was er iets onaangenaams aan. Iets... glads. Iets te hard.

‘Aangenaam,’ zei Brian.

Die donkerblauwe ogen hechtten zich aan zijn gezicht als overkapte spoorweglantaarns.

‘Mij is het niet minder aangenaam kennis te maken,’ zei de lange man, en zo ontmoette Brian Rusk de eigenaar van De NoodZaak voor iemand anders in Castle Rock.

4

‘Mijn naam is Leland Gaunt,’ zei de lange man, ‘en jij bent...?’

‘Brian. Brian Rusk.’

‘Goed dan, jonheer Rusk. En aangezien jij mijn eerste klant bent, denk ik dat ik je een heel bijzondere prijs kan aanbieden voor enig artikel dat je zou willen hebben.’

‘Dank u wel,’ zei Brian, ‘maar ik geloof eigenlijk niet dat ik in zo’n winkel als deze iets zou kunnen kopen. Ik krijg vrijdag pas mijn zakgeld en...’ Weifelend keek hij weer naar de glazen vitrines. ‘Nou ja, het ziet er niet naar uit dat u al op voorraad bent.’

Gaunt glimlachte. Hij had scheve tanden en die zagen er in het zwakke licht tamelijk geel uit, maar voor Brian was zijn glimlach niettemin geheel en al smetteloos. Opnieuw voelde hij zich bijna gedwongen zelf te glimlachen. ‘Nee,’ zei Leland Gaunt, ‘nee, dat ben ik niet. Het grootste deel van mijn voorraad, zoals je het noemde, komt in de loop van de avond. Maar ik heb toch wel

een paar interessante artikelen. Kijk maar eens rond, jongheer Rusk. Ik zou graag je mening horen, als dat alles is... en ik stel me voor dat je een moeder hebt, nietwaar? Natuurlijk heb je die. Zo'n beschaafde jongeman als jij is beslist geen wees. Heb ik gelijk?'

Brian knikte. Hij glimlachte nog steeds. 'Ja. Ze is nu thuis.' Hij kreeg een ingeving. 'Wilt u dat ik haar ga halen?' Maar het voorstel was nog niet over zijn lippen of hij had er al spijt van. Hij wilde zijn moeder helemaal niet halen. Morgen zou Leland Gaunt van de hele stad zijn. Morgen zouden zijn moeder en Myra Evans hem van onder tot boven komen besnuffelen, net als alle andere dames van Castle Rock. Brian nam aan dat meneer Gaunt tegen het einde van de maand niet meer zo vreemd en anders zou lijken – wat zei hij, misschien tegen het einde van de wéék al niet meer – maar nu was dat nog wel zo, nu was hij van Brian Rusk en van niemand anders, en zo wilde Brian het houden.

Daarom was hij blij toen meneer Gaunt een hand opstak (de vingers waren heel erg smal en heel erg lang en Brian merkte op dat de wijs- en middelvinger precies even lang waren) en zijn hoofd schudde. 'Helemaal niet,' zei hij. 'Dat is precies wat ik niet wil. Ze zou ongetwijfeld een vriendin willen meebrengen, denk je niet?'

'Ja,' zei Brian, denkend aan Myra.

'Misschien wel twéé vriendinnen, of drie. Nee, dit is beter, Brian... Mag ik Brian zeggen?'

'Natuurlijk,' zei Brian, geamuseerd.

'Dank je. En zeg tegen mij maar meneer Gaunt, aangezien ik de nestor ben, hoewel niet noodzakelijk respectabeler... Akkoord?'

'Goed.' Brian wist niet precies wat meneer Gaunt bedoelde met nestor en respectabel, maar alleen die stém was al verrukkelijk om naar te luisteren. En die ogen waren helemaal bijzonder – Brian kon zijn blik er nauwelijks van afhouden.

'Ja, dit is veel beter.' Meneer Gaunt wreef zijn lange handen tegen elkaar, wat een sissend geluid maakte. Dat was iets waar Brian nou niet zo dol op was: als meneer Gaunt zo in zijn handen wreef, klonk het net als een geschrokken slang die elk moment

kan bijten. 'Je hoeft het alleen maar tegen je moeder te zeggen, misschien laat je haar zelfs wel zien wat je hebt gekocht, als het daarvan komt...' Brian overwoog tegen meneer Gaunt te zeggen dat hij in totaal eenennegentig cent op zak had, maar het leek hem beter van niet.

'... dan zal zij het aan haar vriendinnen vertellen en die weer aan hun vriendinnen. Begrijp je wel, Brian? Jij zult een betere reclame voor me zijn dan het weekblad hier ooit kan hópen! Ik zou er niet beter van worden als ik je huurde om als sandwichman door de straten te lopen!'

'Als u het zegt,' beaamde Brian. Hij had geen idee wat een sandwichman was, maar het leek hem helemaal geen figuur die hij ooit zelf op straat zou willen spelen. 'Het lijkt me eigenlijk wel leuk om eens rond te kijken.' *Voor zover er dan iets te zien valt*, dacht hij, maar hij was te beleefd om dat eraan toe te voegen.

'Ga dan gerust je gang!' zei meneer Gaunt, naar de kasten gebarend. Brian zag dat hij een lange roodfluwelen kamerjas droeg, zoals hij zich voorstelde bij Sherlock Holmes in de verhalen die hij had gelezen. Het was een mooi gezicht. 'Wees mijn gast, Brian!'

Brian liep langzaam naar de vitrine die het dichtst bij de deur stond. Hij keek over zijn schouder in de verwachting dat meneer Gaunt vlak achter hem zou zijn, maar Gaunt stond nog steeds bij de deur en keek naar hem met een droog lachje. Het was net of hij Brians gedachten kon lezen en had ontdekt dat de jongen het erg vervelend zou vinden als een winkelier hem op zijn vingers zou kijken terwijl hij de uitgestalde waren opnam. Brian veronderstelde dat de meeste winkeliers bang waren dat je iets zou breken of gappen, of allebei.

'Neem de tijd,' zei meneer Gaunt. 'Winkelen is pas plezierig als je er de tijd voor neemt, Brian, en anders is het een plaag voor de mens.'

'Komt u misschien uit Engeland?' vroeg Brian, nieuwsgierig geworden door het plechtige taalgebruik van meneer Gaunt. Het deed hem denken aan de oude baas die *Masterpiece Theatre*

introduceerde, een programma waar zijn moeder weleens naar keek als het volgens de gids over de liefde ging.

‘Ik,’ zei Gaunt, ‘kom uit Akron.’

‘Ligt dat in Engeland?’

‘Dat ligt in Ohio,’ zei Leland Gaunt ernstig, en daarna ontblootte hij zijn sterke, onregelmatige tanden in een zonnige lach.

Brian vond het grappig, net zoals hij sommige opmerkingen in *Cheers* en andere televisieshows grappig vond. Eigenlijk gaf alles hem het gevoel dat hij in een show verzeild was geraakt, een programma dat een tikkeltje geheimzinnig was, maar niet echt bedreigend. Hij barstte in lachen uit.

Even was hij bang dat meneer Gaunt hem onbeleefd zou vinden (misschien doordat zijn moeder hem altijd onbeleefdheid verweet, met als gevolg dat Brian was gaan geloven dat hij in een reusachtig en bijna onzichtbaar spinnenweb van sociale omgangsvormen leefde) tot de lange man met hem meedeed. Ze lachten samen en alles bij elkaar kon Brian zich geen middag herinneren die zo fijn was als deze begon te worden.

‘Ga maar kijken,’ zei meneer Gaunt, met zijn hand zwaaiend. ‘We zullen een andere keer wel verhalen uitwisselen, Brian.’

En Brian keek. Er lagen maar vijf voorwerpen in de grootste glazen kast, hoewel die ruimte kon bieden aan wel twintig of dertig andere. Een ervan was een pijp. Een ander was een foto van Elvis Presley in zijn witte glitterpak met de tijger op de rug en een rode sjaal. De King (zo noemde zijn moeder hem altijd) hield een microfoon voor zijn getuited lippen. Het derde voorwerp was een polaroidcamera. Het vierde was een gepolijst stuk steen met in het midden een holte vol kristalvormen, die in het licht van de plafondspot prachtig blonken en flonkerden. Het vijfde was een houtspaen, ongeveer even lang en dik als een van Brians wijsvingers.

Hij wees naar de kristallen. ‘Dat is toch een geode?’

‘Je bent een heel erudiete jongeman, Brian. Dat is precies wat het is. Ik heb bordjes die bij de artikelen horen, maar die zijn nog niet uitgepakt – net als het grootste deel van de voorraad. Ik zal

me het vuur uit de sloffen moeten lopen als ik morgen klaar wil zijn voor de opening.’ Maar hij klonk niet in het minst bekommerd en leek volmaakt bereid te blijven waar hij was.

‘Wat is dat?’ vroeg Brian, naar de spaander wijzend. Hij bedacht dat het wel erg rare spullen waren voor een winkel in een klein stadje. Hij was vanaf het begin sterk tot Leland Gaunt aangetrokken, maar als die alleen maar zulke dingen als deze wilde verkopen, dacht Brian niet dat hij erg lang in Castle Rock zaken zou doen. Als je pijpen en foto’s van de King en houtsplinters en zo wilde verkopen, moest je in New York een zaak beginnen... dat had hij tenminste geleerd uit de films die hij had gezien.

‘Ha!’ zei meneer Gaunt. ‘Dát is een interessant artikel! Ik zal het eens laten zien!’

Hij kwam naar de vitrine, ging aan de andere kant staan en haalde een grote bos sleutels uit zijn zak, waarvan hij er een bijna zonder te kijken uitkoos. Hij opende de kast en nam de spaander er behoedzaam uit. ‘Hou je hand op, Brian.’

‘Jee, ik weet het niet,’ zei Brian. Als inwoner van een staat met toerisme als een belangrijke bron van inkomsten, had hij in zijn tijd in souvenirwinkels heel veel bordjes gezien met dit kleine rijmpje erop: *Mooi om te zien en leuk om aan te halen, maar wie mij breekt, moet mij betalen.* Hij kon zich de ontstelde reactie van zijn moeder voorstellen als hij de splinter of wat het ook was kapot maakte en meneer Gaunt, niet meer zo aardig, vertelde dat hij vijfhonderd dollar kostte.

‘Waarom toch niet?’ vroeg meneer Gaunt met opgetrokken wenkbrauwen – hoewel hij er eigenlijk maar één had: een borstelige wenkbrauw die in een ononderbroken dubbele golf boven zijn neus groeide.

‘Nou, ik ben nogal onhandig.’

‘Onzin,’ antwoordde meneer Gaunt. ‘Ik weet echt wel hoe onhandige jongens eruitzien. Daar hoor jij beslist niet bij.’ Hij liet de spaander in Brians hand vallen. Brian keek met lichte verbazing naar het voorwerp: hij wist zelf niet dat hij zijn hand had geopend totdat hij de splinter daar zag liggen.

Het voelde trouwens helemaal niet aan als een stukje hout, eerder als...

‘Het lijkt wel steen,’ zei hij weifelend. Hij sloeg zijn ogen op en keek naar meneer Gaunt.

‘Hout én steen tegelijk,’ zei meneer Gaunt. ‘Het is versteend hout.’

‘Versteend,’ zei Brian gefascineerd. Hij keek onderzoekend naar het voorwerp en streek met een vinger langs de zijkant. Het oppervlak was glad en tegelijkertijd oneffen. Op de een of andere manier voelde het niet helemaal prettig aan. ‘Dan is het zeker oud.’

‘Meer dan tweeduizend jaar oud,’ beaamde meneer Gaunt ernstig.

‘Jeetje!’ zei Brian. Hij maakte een sprongetje en liet bijna de spaander vallen. Hij balde zijn hand eromheen om hem niet op de grond te laten vallen... en onmiddellijk werd hij bevangen door een gevoel van verwarring en desoriëntatie. Hij voelde zich plotseling... Wat? Duizelig? Nee, niet duizelig, maar alsof hij ver weg was. Alsof een deel van hem uit zijn lichaam was getild en weggevoerd.

Hij zag dat meneer Gaunt opletend en geamuseerd naar hem keek en diens ogen leken plotseling zo groot als schoteltjes te worden. Toch was dit gevoel van desoriëntatie niet beangstigend – het was tamelijk opwindend en in elk geval prettiger dan de aanraking van het gladde hout met zijn tastende wijsvinger.

‘Doe je ogen eens dicht,’ zei meneer Gaunt uitnodigend. ‘Doe je ogen dicht, Brian, en vertel me wat je voelt!’

Brian sloot zijn ogen en bleef daar een ogenblik staan zonder zich te bewegen, zijn rechterarm naar voren gestoken met aan het eind de spaander in zijn gebalde vuist. Hij zag niet dat meneer Gaunt even zijn grote kromme tanden liet zien toen hij als een hond zijn bovenlip optrok in wat een uitdrukking van plezier of verwachting had kunnen zijn. Vaag meende hij iets te voelen bewegen, de beweging van een kurkentrekker. Een geluid, snel en licht: *dadam... dadam... dadam*. Hij kende dat geluid. Het was...

‘Een boot!’ riep hij opgetogen uit, zonder zijn ogen te openen. ‘Het is net of ik op een boot ben!’